

Christian Woldenberg Christian Treptow

Quaestio Iuris Controversa An Consensus Parentum In Nuptiis Liberorum De Iure Divino, Naturali, Gentium, Civili Et Canonico, De Necessitate An Honestate Requirendus?

Rostochi[i]: Richelius, 1654

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn732602637>

Druck Freier Zugang

411
16

QVÆSTIO JURIS
CONTROVERSA
AN
CONSENSUS
PARENTUM IN
NUPTIIS LIBERORUM
DE JURE DIVINO, NATURALI,
GENTIUM, CIVILI ET CANO-
NICO, DE NECESSITATE
AN HONESTATE REQUI-
RENDUS?

Quam

Consensu Nobilissimi Jctorum
Collegii, quod est Rostochi,

PRÆSIDE

CHRISTIANO WOLDENBERGIO

Phil. J. U. D. & Prof. Juris Extraordin.

Privatim defendendam suscipiet

CHRISTIANUS Treptaw

Regiomontanus Borussus.

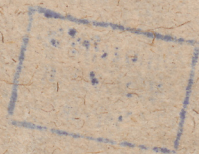
I. D. 301. 16. ☉) * (☽

ROSTOCHI

Typis Johannis Richelii, Senatûs Typogr.

ANNO M. DC. LIV.

1654

162.2.1

Matrè hinc digladiantur Dd. Estque nobilis questio, uti vocatur à Rittershusio p. l. c. 2. in pr. pag 31. & gravis, teste Gerardo in locis Theologicis Tom. 7. n. 57. Interim nos eandem affirmamus de Jure Divino, Naturali, Gentium, Civili & Canonico, ad eò us nullam in hac controversiâ inter Jus Civile & Canonicum differentiam approbemus. Parentum proinde consensum in liberorum nuptiis de necessitate requirendum esse de omni jure verum esse pronunciamus, & quidem imprimis

Tutschaidig

I. JURE DIVINO.

Quia Lex divina à parentibus maritali, conjugariq; filios, filiasq; injungit; utiqve conjugia liberorum voluntati parentum erunt alligata. Quod ipsum divina conjugii institutio evidenter demonstrat vid. B. Luther. Gen. 2. Matthæ 19. v. 6.

2. Quò accedit divina jussio tum Generalis, tum Specialis. Generalis proponitur in quarto præcepto. Exod. 20. v. 12. HONORA PATREM TUUM, ET MATREM TUAM, quod est lex immutanda. Et idem repetitur Deut. 5. v. 16, Matth. 15. v. 4. Ephes. 6. v. 2, Coloss. 3. v. 20. ubi notanter additur, quod filii debeant parentibus obedire *et matri*, per omnia & in omnibus, quæ liberi parentibus suis præstare tenentur. Specialis proponitur in omnibus illis scripturæ dictis, in quibus parentibus dantur præcepta de liberis

beris in matrimonio elocandis. *Exod. 34. v. 16.* Non accipies uxorem filiis tuis de filiabus earum *Deut. 7. v. 3.* Filiam tuam non dabis filio ejus, nec filiam illius accipies filio tuo. *Jerem. 29. v. 6.* Date filiis vestris uxores, & filias vestras date viris. *Eccles. 7. vers. 27.* Trade, sive Eloca filiam tuam & perfeceris rem magnam, & viro sensato trade illam, adde tertium cap. Syrac. In quibus textibus parentibus præcepta dantur de liberis elocandis, ideoq; parentum consensus hoc in casu est necessarius. Frustrâ enim aliâs DEUS hæc præcepisset si in filiorum esset arbitrio, uxores sibi sumere vel ducere.

3. Per textum *in lib. Judicum c. 21. v. 7.* ubi Israëlita dicunt: Omnes juravimus non capturos, seu elocaturus nos filias nostras Benjamitis in uxores. Ex hoc textu ait Osiander ibidem: Manifestum est, quod in populo DEI non rata fuerint matrimonia, contra parentum voluntatem inita: alias enim Israelitarum filia potuissent sine parentum consensu nubere Benjamitis.

4. Per textum *1. Cor. 7. v. 36. & c. Pater, quod vult, faciat, & v. 37.* Qui judicaverit in corde suo servare virginem suam in nuptam, is bene facit, *& v. 38.* Qui matrimonio jungit virginem suam, bene facit. Qui locus perspicue docet, Apostolum tribuere solis parentibus autoritatem contrahendarum nuptiarum, & negare liberis.

Quia *Prov. c. 1. v. 8. & c. 6. v. 20.* aliisq; in locis graviter præcipitur, liberos debere honorare parentes suos, iisq; obedire: & quidem in omnibus rebus. Qui autem sine parentum consensu accedit ad matrimonium, non honorat parentes, sed negligit & aspernatur eos, inq; se derivat non benedictionem, sed maledictionem eorum. His adde Juris divini decisionem. *Exodi 22. v. 26. it. v. 17. Deut. 22. v. 29. Num. 20. v. 4. 5. 6.*

5. Exempla in sacris occurrunt quam plurima: Sic enim Mater Ismaelis Asar accipit, seu dat illi uxorem de terrâ Ægypti. *Gen. 21. v. 21.* Quamvis enim Ismael homo alioquin ferus & agrestis, securus tamen est autoritatem matris in ducenda uxore, noverat enim hanc reverentiam liberos debere parentibus.

Sic nuptias contraxit Isaacus consensu patris sui Abrahami, & Rebecca filia consensu patris, *Gen. 24. v. 3.* Ita Jacobus consensu patris Isaaci, *Gen. 28. v. 1.* Laban de filiâ suâ Rachaele dicit ad Jacobum:

Melius

Melius est, ut tibi eam dem, quam alteri viro, *Gen. 29. v. 19.* Judas dedit uxorem primogenito suo Ger, *Gen. 38. v. 7. adde Judic. 1. v. 12. & c. 12. v. 19. & c. 14. v. 3.* Ubi Simson ad parentes dicit: Vidi mulierem in Thamnata, quam quaeso, ut mihi accipiatis uxorem. Sic Angelus, seu Legatus Raphael divinus Tobiam ita alloquitur: Perte à Raguele filiam Saram, & dabit tibi in uxorem, *Tobie c. 6. v. 13.* ac postea *Tob. 8. v. 17.* Raguel apprehendens dextram filiae suae, dextrae Tobiae tradidit.

6. Addunt alii & hanc rationem: si votum aliquod factum DEO, ratum non est, contradicente patre, *Num. 30. v. 56.* Quanto minus rata esse potest promissio, seu stipulatio homini facta, renuente patre, praesertim in re tam magni momenti?

Obj. 1. Non obstat 1. quod quidam illud ipsum exemplum Tobiae opponunt & urgent, quafi ille incio parente Tobia Seniore Saram acceperit uxorem. Nam 1. non exemplis sed legibus est judicandum, *L. 13. C. de sentent. & interloc. omn. vid. Thomam de Thomasetis. reg. 110.* Si exempla repugnant legibus. 2. Exemplum hoc omnino est speciale, nec merè humanum, sed angelicum. Tobias enim DEO rem omnem gubernante, & angelo mediante uxorem Saram duxit. *Tob. c. 5. v. 27. & 28.* Notandum 3. quod Tobias junior facile suspicari potuerit, parentem suum conditionem hanc non repudiaturum, nec voluntati divinae per Angelum explicatae reluctaturum esse. Quo casu & jure civili filius uxorem ducere potest, cujus conditionem parentes non facile repudiuros conjicere potest, *L. si filius 11. in fin. ff. b. t.* Accedit denique, quod parens noverat Saram ex consanguineis esse, è quibus uxores secundum divinum mandatum erant accipiendae.

2. Non obstat 2. exemplum Esavi, *Gen. 26.* Nam respondendum, exemplum hoc Esavi non probari sed reprehendi *d. c. 26. v. finali, ibi,* ut est versio Germanica: *Die machen beyde / Isaac vnd Rebecca etiel Herzeleid.* plura vid. apud *Gerhard. p. 7. n. 77.*

II. EX JURE NATURALI.

Liberos quoque parentum suorum consensum hoc jure adhibere debere, sic firmo:

A 3

1. Per

211
1. Per princ. §. de Nuptijs ubi duplex ratio notanda. Ibi: Nam hoc fieri debere, & Civilis & Naturalis ratio svadet. Quod autem naturæ est, illud immutabile est. Quæ verò sit illa naturalis ratio non admodum expeditum est. vid. Riemer. Decad. 2. illust. questio 9. 3. Probabile est, quicquid alii subtiliter magis, quam vere disputant: Imperatorem ad Legem Naturæ respexisse, quæ svadet, imò jubet, ut honorem, pietatem, & obedientiam dulcissimis parentibus nostris (quos ita venerata est antiquitas, ut Deos appellare eos non dubitaverit Videatur Cypræus de Sponsal. c. 6. §. 1. n. 4.) omnibus in actibus præstemus, utpote qui tanto labore & sudore ad proVectiorem ætatem nos educarunt. L. 2. ff. de J. & J. L. parentes 6. ibi: Una est omnibus parentibus servanda reverentia. ff. de in jus vocand. L. 1. §. 2. ibi: Matrem aut Patrem, quos venerari oportet, & L. liberto. 9. ibi: Filio semper honesta & sancta persona patris videri debet, ff. de Obseq. parent. & patron. præst. L. liberi 2 8. ibi: Quod obsequium debitum jugiter prout ipsius naturæ religio flagitabat, parentibus adhibuerint, C. de Inoffic. testam. L. 2. ibi: cum naturali ratione honor hujusmodi personis debeatur. C. de in jus vocand.

2. Quia plerumque pietas paterni nominis consilium pro liberis capit, L. 22. §. 4. D. L. Jul. de adulter. L. si pater 4. C. de Sponsa L. isti 8. §. 3. & §. fin. ff. quod met. causa L. 220. §. 3. ff. d. V. S. L. pen. ff. de bon. libert. L. 7. §. 1. ff. Unde lib.

3. Quia in genere naturâ obligamur ad *avtidweg*. L. sed etsi 25. §. consuluit ii. ff. de hered. petit: Sed liberi à parentibus accipiunt beneficia maxima, vitam, educationem, institutionem, alimenta, facultates, honores &c. E. naturaliter iis ad *avtidweg* & gratitudinem sunt obstructi. Hic autem animus gratus non declarabitur à liberis, si ne tantum honoris parentibus tribuant, ut consensum eorum in contrahendo matrimonio requirant.

4. Quia Lex naturæ summa & prima est: Quod Tibi non vis fieri, alteri ne facias. Matth. 7. v. 12. Nullum ex se autem est dubium, quin liberi ægrè sint laturo, si ii, quos ex se fortè sint procreaturi, sine suo consensu matrimonium contrahant: idem ergo quod sibi fieri & evenire nolint, aliis etiam præsertim parentibus non faciant, argumento L. 1. D. Quod quisque jur:

5. Facit

5. Facit huc sententia Aristotelis §. Ethic. c. ii. & l. i. Polit. c. 8. *ἄρχὴν πατρὸς ἡνὼν*. Naturæ lege liberi imperio parentum subditi esse tenentur.

6. Eò collimant denique J. C. Ulpianus in L. pronuntiatio 105. *de V. S.* Sub patris potestate filios familias esse natura. Et Imp. in L. 10. C. de Adoption. Jura patris naturalis nexu divino esse copulata.

Objicitur r. L. filius 25. ff. de R. N. ubi filius emancipatus etiam sine consensu patris uxorem ducere potest: cum tamen emancipatus etiam ex lege naturæ pietatem, obedientiam, honorem & reverentiam patri debeat, d. L. 6. ff. de in jus vocand. ibi: omnibus parentibus: L. nullum 10. ff. de obsequiis parent: & patr. præst. Respondeo. Emancipatus tacitam à patre potestatem habet, & ita semper voluntate patris nuptias contrahere censetur. *Gorbos. ad d. L. 25. lit. G. v. sic sentio.* Dum enim pater filium emancipat, & ex sacris dimittit, eo ipso assensum ei præbet, ad omnia omnino negotia expedienda, quibus patria potestas fuerat impedimento, adeoq; & in nuptias ejus consensisse videtur. Hodie rem æstimando ex jure divino, nulla disponenda est hoc casu differentia inter liberos, propter quartum præceptum, quâ DEUS, nullâ habitâ causâ emancipationis parentes à liberis honore affici jubet, quod prolixius tradit *Monner. tr. de matrim. part. 3. c. 6. n. 5. & seqq.*

2. Non obstat quod patria potestas non sit juris naturalis, sed civilis, §. 2. J. de parv. potest: ibi: proprium & civium Romanorum, L. 3. ff. de his qui sui vel alien. jur. Respondeo: Sic se res habet; patria potestas descendit à naturâ, sive naturali jure, seu patria potestas in genere quidem considerata est juris naturalis: sed determinatio formalis, est juris civilis. Non igitur obstat §. 2. J. de PP. Licet enim proprium quidem jus illud civium Romanorum sit, non tamen proinde aliis incognitum gentibus, ipsiq; naturæ.

III. EX JURE GENTIUM.

Sequentia probant absque consensu & autoritate parentum liberis nunquam permillum fuisse nuptias contrahere. Sic i. puella *Hermione in Andromachâ Euripidis* procum suum *Oresten* sic alloquitur:

74
quiritur: Νομφιλιατῶν τ' ἐμῶν ὁ πατὴρ ἐμὸς μελεμναυ ἔξει ὡς
ἐμὸν κελύειν πῶδε. i. e. Sponsaliorum pater meus curam habebit,
hoc enim dijudicare meum non est. Quod Ethnici ex Euripide testi-
monium à D. Ambrosio adducitur in can. honorantur 13. causâ 32. q. 2.
Naumachus apud Stobaeum Serm. 74.

Ἔγω σοι πόσις ἔτι. ὃν ἄν κελύωσι Τυήης.

2. Achilles apud Homerum 9. Iliados non vult sine patris con-
sensu Regis filiam uxorem ducere hinc ait: Πηλεὺς pater mihi uxo-
rem despondebit ipse.

3. Hinc tertio Catullus in Epithalamio inquit:
Virginitas non tota tua est, ex parte parentum est,
Tertia pars matri data, pars data tertia patri
Tertia Sola tua est.

4. Sic & quarto apud Apuleium Venus contendit, non esse
legitimas nuptias inter Cupidinem & Psychem, quod illa clam & sine
testibus, nec patre consentiente inita essent. Plura exempla vid. apud
Terent. in And. Act. 5. sc. 3. & in Phormione. Act. 2. sc. 1. apud Plautum
in Stichis uti recenset Gerhard. d. Tom. 7. n. 64. circa fin. adde Cypraeum
de Sponsalibus c. 6. §. 6. n. 2. & seqq.

IV. EX JURE CIVILI.

HOc jure nequaquam liberi absque parentum consensu nuptias
contrahere possunt, i. per text. in pr. f. h. t. ibi: consensum ha-
beant parentum, quorum in potestate sunt L. 2. ibi: consenti-
ant omnes, qui coeunt, quorumque in potestate sunt & L. nuptiae 18.
ff. h. t. L. Paulus 11. ff. de Stat. hom. L. si ut proponis 7. L. nec filium 12.
C. h. t. L. 5. C. de repudijs. L. un. §. 1. in fin. C. de raptu Virginum, ver-
iculo oportet: ibi: Secundum nostras leges, & (quod notandum) an-
tiquam consuetudinem parentes, vel alios, quos decet, petat, ut cum
eorum voluntate fiat legitimum conjugium, adde Nov. 22. c. 19.

2. Secundò est ratio propter patriae potestatis vinculum, quo
filius familias ligatus tenetur. Velle enim non creditur, qui obse-
quitur imperio patris. L. 4. ff. de R. f. Hoc igitur Imperium, seu pote-
stas patria facit, ut filius familias sine patre nihil ferme possit. Eo ipso
enim,

enim, quia in sacris est positus (unde hoc jus quæsitum patribus) ve-
ram suam libertatem non habet. Ideo etiam non sibi sed patri ac-
quirir. *L. 2. C. de parr. pot. §. 1. J. per quas person. cuiq; acquir.* Non
potest contra alium in iudicio sine patris consensu stare. *L. cum non so-
lùm 8. in fin. princ. C. de bon. qualib.* Non potest obligari sine patris
consensu. *L. 1. §. 11. ff. de Sc. Macedon.* Non mortis causa donare.
L. 25. §. 1. ff. de mortis causa donat. Ita nec matrimonium contrahere
potest, absq; patris voluntate. Quocirca ut velle videatur, pa-
tris consensus requiritur.

3- Est & hæc tertiò principalis ratio: Ne invito suus heres a-
gnascatur. Nepos enim ex filio nasciturus, avo futurus est suus, &
filio præmortuo, illum avus instituere necessum habet. Ergo ne cui
invito suus heres agnascatur, lex paternum consensum nuptiis à fi-
lios familias contrahendis efflagitat. *§. sed si quis 7. J. de Adoption. L. in bello 12. §. medio 3. ff. de captiv. & postlimin. revers. L. oratione 16. §. 1. ff. b. t. L. cum nepos 6. ff. de Adoption.* Ubi dicitur, quod adoptio fieri
neq;veat ab avo, nisi filius quoq; consentiat, ne scilicet invito hæres
suis agnascatur.

4. Accedit quartò, quod liberi quasi furtum committant,
dum se patriæ potestati clanculum subducunt: quod quantà paren-
tes injuriâ & contumeliâ afficiat, & quàm nefandâ cum ingraticudi-
ne sit conjunctum, verbis satis exprimi neq;vit. Quod pluribus ele-
ganter declarat *Donellus lib. 13. Commentar. c. 10.*

5. Facit quintò, quod nulla ex consensu paterno filiis vel inju-
ria vel damnum emergere possit. Nam si ultra 25. annum filiam de-
sponsare pater differat, tunc liberè filia sibi maritum eligere potest.
Nov. 115. c. 3. §. 11. Intra 25. annos verò sibonum virum nacta fuerit,
eiq; genere & moribus æqualem Judicis officium implorare potest,
qui vel patrem ad id etiam nolentem adiget, vel illam congruo modo
dotandam curabit. *L. capite 19 ff. b. t. & L. 18. C. b. t.*

6. Deniq;ve sextò filio non licet alienare bona in quibus pater
habet usumfructum. *L. fin. §. filius. C. de bon. qua lib.* E. multò minus
sine voluntate & consensu patris ei licebit corpus suum alienare per
regulam: Cui non licet, quod minus, nec licebit quod plus est. *cap.
cum illorum 32. §. 2. X. de sentent. excommunicat:* Plures & insignes
rationes

B

rationes

rationes affert *Oldendorpius* hic olim Syndicus & Professor Gryphiswaldiæ classe quartâ actione 26. Rubrica defensiones rei conventi n. 6. p. 454. quas paucis hic repetere licet. Communis sensus, inquit, per experientiam omnium rerum magistram ostendit, æquum non esse ut liberis permittatur solum arbitrium consentiendi in matrimonium, parentibus invitis. Nam 1. Adolescentes dolo & fraude circumventi sæpè contraherent indignas nuptias, sæpè cæco impetu inhonestas. 2. Acerbum & contumeliosum esset parentibus affici injuriâ à liberis, imò & ipsorum jactura autoritatem suam contemnent. 3. Existâ levitate contrahendarum nuptiarum sæpe sequi solent divortia, adulteria, incertitudo prolium. 4. Non constaret sub tali incertitudine ulla liberorum honesta educatio, replerentur Respublicæ malis hominibus, corrumpetur paulatim tota societas Politica. 5. Sic multi propter concubitum magis, quàm propter perpetuas nuptias contraherent, nulla autem dubitatio est tale matrimonium non censi sacrosanctum. Hactenus *Oldendorpius*. Addo ego 6. Experientiam docere; plerumque infaustra esse hæc matrimonia non ex parentum voto inita, ut pertractat *Richterius in Axiomat: Oecon: axiom: 59*. Et hæc decisio procedat, etiam si filius familias miles sit. *L. 35. ff. h. t.*

Obj. 1. *L. Titia 134. ff. de V. O.* ubi dicitur: Quod matrimonia debeant esse libera. Respondeo 1. ex §. 1. *7. de jur: person:* Libertas est quidem naturalis facultas faciendi, quod libet: sed hac conditione: nisi si quid vi aut jure prohibeatur. E. Libertas illa non excludit consensum parentum; hic enim jure requiritur. 2. Matrimonia debent esse libera, i. e. non sunt ab initio pœnis astringenda *D. L. 134. ibi: Vinculo pœnæ Videatur Observatio Practica Finckelhubsi Præceptoris mei 42 n. 25.* 3. Debent esse libera, scilicet à metu, qui in hominem cadit constantem. *L. metum 6. ff. Quod met: causâ. cap. veniens 15. & c. consultationi 28. de Sponsal.* Si igitur pater violenter cogeret filium nolentem ducere uxorem, impediretur libertas matrimoniorum. Et eo casu rectè dicimus id fieri non debere, cum libertas matrimonii impediatur. *d. l. Titia. L. non cogitur 21. ff. h. t. c. cum locum 14. X. de Sponsal.*

Objici-

221
Objicitur 2. *L. 1. §. fin. ff. de lib. exhibendis*, ubi dicitur: quod bene concordantia matrimonia jure patriæ potestatis non sint turbanda. Resp. J. Crus Ulpianus in *d. L. 1. de matrimonio* loquitur non contrahendo, sed jam legitime contracto, alias non poneret honestum matrimonii nomen: huic si pater ab initio consensit, postea nullam ob causam dissolvere potest, acerbè patriam potestatem exercendo, *uti d. L. 1. §. fin. explicatur in L. 5. C. de Repud.*

Objicitur 3. in definitione nuptiarum non fit mentio consensus paterni. *L. 1. ff. b. t. §. 1. ff. b. t.* Resp. Tacite hic includitur consensus paternus sub verbo conjunctionis, quod habetur in *d. l. 1. §. 1.* Non tantum enim corporum, sed animorum conjunctio, & quidem legitima intelligitur. Nulla autem est corporum vel animorum conjunctio legitima nisi consensus eorum qui contrahunt, quorumque in potestate sunt, accedat. *L. 2. §. 18. ff. b. t. c. 5. X. de bigamis.*

Objicitur 4. Matri eadem quæ Patri reverentia præstanda est. *L. 2. D. de J. §. 7.* Sed matris consensus non requiritur. E. nec patris. Resp. ex *L. furiosa 4. ff. de Curat. furioso dand.* quod etsi inæqualis sit parentum potestas æqua tamen iis debeat pietas: matris igitur consensus jure civili respectu potestatis quidem non requiritur, respectu autem naturalis reverentiæ de quâ hic non agimus, utriusque assensus exigendus est. Insto: sed & Matris consensus Jure Civili videtur necessarius. *L. in conjunctione 20. C. b. t.* Resp. Licet leges non præcipiant ut Matris consensus adhibeatur: id tamen non prohibent, sed potius videntur svadere: quædam enim leges non quidem præcipiunt, hominem tamen ipsis naturæ stimulis excitant. *L. 147. ff. de R. J.* Quia itaque in *d. l. 20.* quia Patris auxilio destituebatur, hoc casu etiam Matris consensus adhibendus est, non quidem respectu potestatis, sed respectu reverentiæ naturalis, quia naturale est parentibus obedire. *d. L. 2. ff. de J. §. 7.* Et quia non tantum quod licet, sed etiam quod honestum est semper in conjunctionibus sit spectandum *d. l. semper 197. ff. de R. I.*

Quintò objicitur. Filius familias in publicis causis habetur pro patrefamilias. *L. 9. D. de his qui sui vel alien. jur.* Sed matrimonium est juris publici. *L. 1. ibi: publicè interest. D. soluto matrimon.* E. Resp. Per causas publicas intelliguntur officia publica i. e. Magistratus, Tu-

tela &c. d. l. 9. in fin. In iis filiusfamilias est loco patrisfamilias L. 13. §. fin. L. 14. ff. ad Sc. Trebellian. Matrimonium autem officium publicum non est.

Objicitur sextò. Filius & pater sunt una persona. L. fin. C. de Imp. substitut. Resp. Ibi dicitur, quòd ferè fiat: non igitur per omnia sunt una persona naturaliter loquendo. Quoad certos autem casus civilis acquisitionis, qualis etiam est in d. l. fin. tunc pro unà personà pater & filius habentur. Alia habet & contra juris Civilis decisionem disputat Anton. Gvibertus Costan. lib. 1. quæst. 12. & in tract. de Sponsal. Sed ea non magis ad rem faciunt, quàm ut dici solet, currens ad naufragium: & satis refutatur Costanus à Iob. Borcholten. in tract. de gradib. p. 45. & seqq. rectèq; censet elegantissimus Jureconsultus Albericus Gentilis lib. 4. de Nupt. c. 3. ridiculum esse Costanum in totà illà disputatione, & argumenta ejus esse ridicula, eo quòd tam manifestis juris Civilis locis opponantur. Nam ut Beza de divortijs p. 78. loquitur. Leges civiles de necessitate paterni consensus notiores sunt, quàm ut ignorari, clariores, quàm ut obscurari, sanctiores, quàm ut jure aboleri possint.

IV. EX JURE CANONICO.

MAjor nunc exoritur disputatio. Existimo verò itidem parentum consensum in nuptiis liberorum non ex honestate solummodò, sed & ex necessitate requiri, idq; probant alii, inde r. Quòd antiquiores canones, uti apparet in can. aliter r. caus. 30. q. 51. ubi Papa Evaristus ait: non aliter legitimum matrimonium esse, nisi uxor à parentibus petatur, qui super foeminam dominationem habent. Verba non aliter important conditionem matrimonii legitimi. E. nisi ea adsit matrimonium non erit legitimum: hæc enim est natura, hic effectus hujus dictionis, non aliter, ut inducat formam, & resolvat dispositionem in quâ ponitur, si forma servata non fuerit. Möller. lib. 1. semestr. 47. cap. n. 12. imò inducat præcisam necessitatem. Barbosa de clausulis Claus. 81. n. 4. & 8. Hic autem Canon Evaristi tanto illustrior est, quantò antiquior & temporibus Apostolorum vicinior. Edita enim dicitur constitutio ista Evaristi circa Annum Christi 100.

Sed

223

Sed & secundò Papa Leo hoc negotium paterno committit arbitrio *in can. non omnis 12. causâ 32. q. 2. §. paterno.* Ubi Gratianus addit: Hisce verbis Papæ Leonis intelligi, quod paternus consensus consideretur in nuptiis, nec sine eo legitimæ nuptiæ habeantur.

Sic porrò tertio Nicolaus Papa eleganter ait, *in can. nostrates 3. causâ. 30. q. 5.* Fœdera nuptialia, consensu eorum qui hæc contrahunt, & quorum in potestate sunt celebrari debere, & notandum, quod Pontifex hoc in casu utatur legibus civilibus, earumq; verbis: totus enim hic canon desumptus est *ex l. 2. ff. de R. N.* ut ipsa verba innuunt &c. sed lex civilis omninò consensum exigit paternum E.

Idem statuit 4. D. Ambrosius *in can. honorantur 13. causa 32. quest. 2.* ubi expressè præcipit ut puella iudicium expectet parentum, cum non sit virginalis pudoris eligere maritum.

Est & 5. ex recentioribus capitulis notandus textus *in cap. videtur 3. extra qui matrimonium accusare possint.* ubi Papa Clemens 3. ad eò requirit consensum parentum, ut si illum non adhibuerint, matrimonium sit secundum leges nullum.

Nec dissentit 6. Pp. Honorius *in cap. 1. de desponsatione impuberum* ubi paternum adducit officium.

Confirmantur hæc decreta, & Pontificum quorundam decisiones etiam à quibusdam conciliis.

Sic namq; 7. Concilium Arelatense iussit, ne virgines extra voluntatem parentum cogantur accipere maritos, *in cap. vidua 38. caus. 27. q. 1.*

Quod 8. iisdem ferè verbis proponit & decidit Concilium Tolletanum *in cap. hoc sanctum 6. caus. 32. quest. 2.*

Et approbat 9. Concilium Meldense *in cap. si autem 10. caus. 36. q. 2.* ibi parentibus legaliter restituantur & ibi legitimo i. e. parentum & ex utriusque partibus placito conjugio socientur.

Nec alienum est 10. Concilium Carthaginense *in cap. Sponsus 5. caus. 30. q. 5.*

Denique 11. Concilium Aurelianense *in cap. de raptoribus 3. caus. 36. q. 1.* ibi: potestati patris excusata reddatur.

Denique facit: quemadmodum Imp. suas constitutiones submittit juri divino *l. 1. C. de summa Trinitate.* Sic canones non debent dedignari

dedignari Sacram Scripturam imitari, ex qua illos dicunt esse desumptos *cap. fin. extra de secundis nuptijs*. Ex jure autem divino constat consensum parentum requiri necessariò E. Sed videamus recentiora decreta Pontificum ut & alia, nec non rationes dissentientium: ex quibus tamen decretis vix unum reperitur, quod multum ad rem pertineat, si quis ea absque calumnia interpretari velit. *secundum L. 24. ff. de LL. c. Marcion. 64. caus. 1. q. 1.* Verba sunt *Duarenit. soluto matrimonio. cap. quomodo nuptiæ contrahantur 2. fol. 246.*

Objicitur 1. *Capit. Super eo 5. extra de conditionibus apposis*: ubi conditio hæc approbatur, si pater consentiat. E. Si absque illa conditione, Sponsalia filius contrahat, jure absque consensu patris, ad consummandum matrimonium cogi potest, etiam patre dissentiente.

Respondeo 1. potius hoc *ex d. c. 5.* arguitur necessarium esse parentum consensum, cum enim naturalis ratio svadeat, quam jus Canonicum tuetur, ut liberi parentum suorum explorent consensum, *§. 1. Inst. h. t.* præsumuntur illi, qui sub ejusmodi conditione fidem dant matrimonii, quod ad naturalem rationem se conformare voluerint, quippe cum id facere præsumantur ad quod naturâ ducimur.

Casus autem *dicti cap. 5.* talis est: quidam puellæ fidem matrimonii promisit, sub hac conditione, si pater consentiet: Decidit Pp. conditionem hanc justam esse: non igitur est promissor ante conditionem existentem cogendus ad matrimonium contrahendum. E. aperte ibi definit Pp. parentum consensum in nuptiis liberorum esse necessarium: nam 1. conditio ista: si pater consenserit eam habet vim, ut si pater non consentiat, nihil actum sit.

Secundò conditio ista ejusmodi est, quæ ad matrimonium liberorum legitimè contrahendum semper est necessaria, & ipsi contractui matrimoniali inhæret.

Tertiò quia frustra quis sub conditione consensus paterni Sponsam ita stipularetur, nisi parentis consensus de necessitate requiretetur.

Taceo 4. quod hoc argumentum in casu inducto sit desumptum à contrario sensu. Quod locum non habet, quando aliud in jure expresse reperitur dispositum.

Objicitur

225

Objicitur 2. cap. 2. *sufficiat caus. 27. q. 2.* ubi dicitur quod sufficiat solus eorum consensus, de quorum conjunctionibus agitur.

Respondetur 1. Ibi non tractatur de consensu parentum, an sit necessarius & an solus liberorum consensus sufficiat. Sed quaeritur: Si copula carnalis intervenerit, & cætera omnia sunt celebrata (puta sint solennitates quæ pro more cujusque loci adhiberi solent & in usu sunt) an matrimonium absque consensu contrahentium contrahatur? & respondet Nicolaus Papa solum consensum sufficere contrahentium (& quasi causam effectivam esse matrimonii) nec vel ornamenta, vel solennia nuptiarum (quæ recenset *Paleottus in tract. de spirijs c. 5. n. 2.*) vel copulam carnalem necessariam esse (cum hæc non pertinent ad essentiam matrimonii.) Non igitur particula: Solus: adjecta est ad excludendum consensum parentum, sed ad exclusionem concubitum, non secus ac quam de jure Civili quo nota est illa regula in l. nuptias 30. de R. J. § l. 15. ff. de conditionibus & demonstrationibus, Nuptias nempe non concubitum, sed consensum facere, convenit cap. fin. extra de Sponsâ duorum. Quocirca committitur in verbo solus fallacia à dicto secundum quid ad dictum simpliciter.

Secundo licet aperte nulla fiat mentio parentum, tamen iis verbis implicite & tacite satis includuntur, quando dicitur secundum leges, h. e. Civiles quæ consensum parentum omnino desiderant. Nec est quod quidam hic regerunt: Pontificem per leges non intelligere jura Civilia, cum Papa se non subiciat legibus Imperatoris Civilibus: Sed Canones Pontificios, quibus parentum consensus non requiratur: Nam licet Papa Canones suos legibus Civilibus secularibus non subiciat, vult tamen ut Canones sacri, leges imitentur seculares. cap. 1. de novi operis nuntiatione. Unde in dubio non præsumitur Canones velle à legibus civilibus recedere, illisve contrariari: Siquidem ut *Hervetus* ait: leges & canones sunt fratres ac sorores propter mutuam concordiam. Sed & fit ita per leges ibidem intelligi canones: tamen supra satis probatum est: in sacris canonibus parentum consensum non excludi, sed de necessitate potius desiderari.

Confirmantur hæc tertio ex eo, quod dictus canon *sufficiat* auctorem laudat Nicolaum Papam: at idem Nicolaus alibi expresse consen-

consensum parentum exegit in *d. capite nostrates 3. caus. 30. q. 5.* Aequae ita si Papa Nicolaus in *d. cap. sufficiat* i. e. consensum contrahentium sufficere, & parentum consensum excludere voluisset, ipse sibi contrarius esset in *cap. nostrates*: quod nequaquam praesumendum.

Potest & quarto secundum nonnullos *d. cap. sufficiat* accipi, de casu quando amplius nulli sunt parentes superstites, nulla enim parentum ibi fit mentio: Bocerus *de matrim. in claus.*

Obijcitur tertio *cap. 1. extra de desponsatione impuberum*: ubi filii adulti consensus tantum est indagandus, non patris. Hic enim loco filii nondum adulti, & consentire non volentis potest contrahere ponendo spem in ratificatione filii, quando pervenerit ad justum tempus: Ita *Sichardus ad l. 1. C. b. t. n. 4. in fin. Vivianus ad d. cap. 1. ubi addit*: consensum patris tantum esse de honestate.

Respondeo principalis ibi quaestio tractatur, de consensu liberorum non parentum, & disting: aut liberi sunt puberes aut impuberes: impuberes non possunt contrahere sponsalia, anni enim iusti requiruntur i. e. ut foemina annorum sit duodecim *cap. fin. de desponsat. impuberum.* Masculus vero ut habeat annum 14. *cap. 3. extra dicto titulo.* Impuberes itaque cum nondum pervenerunt ad annos discretionis *can. ubi 1. caus. 30. q. 2.* & eorum voluntas adhuc discerni nequeat, ideo pater potest pro eo sponsalia contrahere, ponendo spem in ratificatione filii quando ad justam aetatem pervenerit. Puberes vero quia jam adepti sunt justam aetatem eorum voluntas requiritur vel tacite vel expresse *cap. unico §. fin. de desponsat. impuberum in sexto.* Interim tamen non excluditur consensus ipsius patris nec enim ibi excluditur. E. aliunde hoc supplendum. Imò in *d. cap. in princip.* adest patris consensus *ibi pater vult.* Et tantum filius nondum vult, ibi sine voluntate filii. Ubi itaque non est contrahentium consensus ibi nec conjugium *d. can. ubi 1. caus. 30. q. 2.* Sic etiam iure civili invitus filius cogi nequit *l. 12. C. de nuptijs.*

Obijcitur quarto *cap. per tuas 6. extra de conditionibus apposis.* Ubi matrimonium sub conditione contractum, si pater consenserit copula carnali ante consensum ejus, accedente, non debet rescindi. Respondent quidam i. ideo matrimonium contractum non esse dirimendum,

422

mendum, non quod per se absque consensu parentum firmum fuerit, sed quia concubitu consummatum est.

Multa autem impediunt matrimonium contrahendum, quæ jam contractum & consummatum utilitatis publicæ causa non dissolvunt *cap. veniens 13. extra de sponsalibus*. Respond. 2. & forè verius: Pater ibi absque dubio scivit matrimonium fuisse contractum, nunquam contradixit cum adhuc fuit res integra: Intelligitur enim pater consentire, nisi evidenter dissentiat, *l. 7. in fin. ff. de sponsalibus*. Hinc dicitur *in d. cap. 6. in fine* non fuisse probatum, quod antequam ipse cognovisset eandem, pater ejus contradixerit.

Objicitur quinto *cap. cum caput 23. extra de sponsalibus*. ubi etiam ad matrimonium sufficit solus consensus illorum de quorum conjunctionibus agitur.

Respondeo 1. *author d. cap. 23. est Innocentius tertius*. Hic se declarat *in cap. tua 25. extra eodem* qualem requirat, consensum, scilicet legitimum, ibi per legitimum viri & mulieris consensum. Legitimus autem non est consensus nisi & paternus interveniat *d. c. 1. caus. 30. q. 5.* Resp. 2. Intellectus *d. cap. 23. hic est*: Quæritur an surdus & mutus possint contrahere matrimonia? Ratio dubitandi est. Mutus verba exprimere nequit: Surdus ea exaudire nequit. Et respondet Papa Innocentius 3. quod omnino contrahere possint matrimonium. Ratio decidendi est prima, non reperiuntur prohibiti. E. 2. Quia hæc vitia lingvæ & aurium matrimonio nihil obesse possunt. Cum solus consensus sufficiat, qui non tantum verbis, sed etiam alio modo à surdis & mutis potest exprimi, puta signis *d. cap. 25. extra de sponsalibus*. Atque ita verbum SOLUS ibidem non ad removendum consensum parentum, sed ad verborum necessitatem, stipulationes, dotalia instrumenta, pompam, aliamque solennitatem excludendam, tanquam non necessariam spectant. Non enim apparet quæsitum fuisse de muto & surdo in patria potestate constituto, *adde Scip. Gentilem lib. 4. de nuptijs*.

Objicitur sexto *c. tua fraternitati 25. extra de sponsalibus*. Respondetur ibi parentum consensus satis exprimitur, dum legitimum consensum Pontifex requirit. Consensus enim viri & mulieris
cum

rum demum est legitimus, quando adhibetur consensus parentum.
l. nec filium 12. C. b. t.

Objicitur septimò *cap. hoc sanctum 16. caus. 32. q. 2. ibi*: Viduæ nubant quos propriâ voluntate elegerint maritos. Resp. inde rectè non colligitur, à propriâ voluntate ad excludendum consensum parentum: Quod ex eo patet, quia idem de Virginibus sentiendum esse subjicitur, easq; ex voluntate parentum non COGI maritos accipere. Quocirca verba propria voluntate non opponuntur voluntati parentum, sed violentiæ, coactioni, *ex l. 12. C. de nuptijs.* Quod innuit verbum cogantur.

Objicitur octavò *cap. veniens 13. extr. de sponsalibus.* Respondetur: Ibi patris injusta fuit contradictio, quia non debet pater matrimonium, quod per carnalem copulam est consummatum, & publice in facie & conspectu Ecclesiæ contractum est, conturbare: Procul dubio namq; ab initio pater consensit, quod verisimile fit ex eò, quia pater non prætendit se ab initio dissensisse, sed tantum filiam alii fuisse desponsatam. Quod & juri Civili convenit. Nam & illo jure matrimonium cui antea parens non contradixit, postea contradicendo non potest dissolvi *l. 5. ff. de lib. exhibendis.*

Objicitur nonò *cap. 1. de conjugijs servorum*, ex quo textu *Canisius sic argumentatur.* Quemadmodum in matrimonio servi, repugnante & invito Domino inito, nihilominus verum est matrimonium: ita & matrimonium filiarum repugnante licet patre non infirmatur. *Canisius in summâ juris Canonici lib. 2. tit. 10. §. de consensu fol. 155.* Resp. 1. Præsupponunt quidam *in d. cap. 1. servum requisivisse Domini consensum*, propter herilem potestatem, sed Dominum contradixisse vehementer ibi contradicentibus & invitis argumento *can. fin. caus. 29. q. 2. ibi*: per voluntatem Dominorum in personam enim servilem nulla cadit obligatio *l. in personam 22. de R. J.* Imò verius puto 2. quod non ibi quæstio hæc tractetur. An servus absq; Domini sui consensu possit matrimonium contrahere: hoc enim ex prædictis & juris ratione satis apparet, sed potius an inter servos nuptiæ ratione status prohibeantur? Ratio dubitandi oritur ex jure Civili, hoc enim jure servi pro nullis habentur *l. quod attinet 32. de R. J.* ideo etiam conjunctio servorum non est matrimonium,

429

nium, sed naturale nomen contubernii retinet à convictu nimirum & sodalitate, & proinde jure Civili tam inter servos quam inter servum & liberam verum matrimonium non contrahitur *l. 3. C. de incestis nuptiis l. 7. ff. de agnoscendis & alienis lib. l. populus 57. ff. de jure dotium.* Ratio autem decidendi in jure Canonico est, quia matrimonium est juris divini institutum, & participat aliquid ex jure naturali, quo omnes homines æquales censentur. Idem inter servos & ancillas æquè justum est matrimonium atque inter homines planè liberos, modò Domino Jus servitutis permaneat illibatum, potest enim servus nihilominus Domino inservire, cum matrimonium & servitus simul & semel optimè stare possint *argumento cap. ultimi 8. caus. 29. q. 2.* Taceo quod argumentum à servis ad filios familias hoc casu non procedat: cum inter Dominum & servum obligatio tantum sit Civilis, inter patrem & filium autem sit etiam obligatio naturalis. Aliter *ad d. capitulum 1.* respondet *Rittershusius hoc tr. d. cap. 2. p. 37.* illam constitutionem esse juris recentioris, cui meritò, ait, opponemus alios antiquiores canones magis juri civili conformes.

Objicitur decimò, At jure Cano: libera debent esse matrimonia *cap. requisivit 17. ibi:* cum libera debeant esse matrimonia & *cap. gemma 29. extra de sponsalibus, & cap. cum virum 12. extra de Regularibus.* Resp. Dictum est supra i. Quod libertas sit quidem facultas faciendi quod libet: nisi vis vel jus obstat. Hoc nostro casu jus illam libertatem restringit ad consensum parentum, & ita libertas consensum parentum non excludit, nec enim libertas matrimonii per consensum parentum impeditur. Sic enim & jure civili conjugia debent esse libera *l. 12. C. h. r.* & tamen consensus patris jure Civili planè est necessarius. 2. Ita libera dicuntur matrimonia *in dd. capitulis,* ut videtur omnis metus, omnis violentia & coactio *cap. cum locum 14. extra de sponsalibus,* siquidem matrimonia coacta difficiles consueverint habere exitus *d. cap. requisivit 17.* illud *ad d. cap. cum virum 12.* monendum, ibi non agitur de matrimonio contrahendo, sed de professione vitæ monasticæ. Hæc favore religionis facit ut postponatur patria potestas & *can. puella 2. caus. 20. q. 2. l. 56. §. 1. & 2. C. de Episcopis & Clericis.*

Insto undecimò *ex d. c. cum locum 14. ut & capit. tua 25. extra de sponsalibus*, ubi matrimonium solo consensu, & in veritate per legitimum viri & mulieris consensum contrahi dicitur. Resp. 1. Et jure Civili consensus & solus affectus nuptias facere dicitur. *l. nuptias 30. de R. J. l. cui fuerit 15. ff. de condit. & demonstrat. l. cum hic 32. §. si mulier 13. ff. de donat. inter virum & uxorem*, eo ipso tamen patris consensus non excluditur. Sic dicimus emptionem venditionem locat: conduct: solo consensu contrahi. Reliqua tamen substantialia non excludimus. 2. Consensus ibi opponitur violentiæ & coactioni, quæ omnia sunt contraria consensui *d. t. ff. quod metus causa. E.* quia matrimonium solo ac nudo consensu contrahetur, facile auditur is, qui dicit justum sibi obesse timorem. Licet autem matrimonium debeat esse liberum & absque metu, non tamen idè excluditur consensus parentum, quod probat *l. nec filium 12. C. h. t.* Hinc *Duarenus tit. soluto matrimonio cap. 2.* ait: Quod de libertate matrimoniorum affertur, adèd leve & frivolum est, ut responsione indignum videatur.

Objicitur duodecimò *cap. cum causa penult. extra de raptoribus*, ubi matrimonium subsistit, licet parentes reclamarint. Resp. Variè de hoc *capitulo 6.* sentiunt interpretes, & plurimis negotium fecerit. teste *Bronchorst centur. 3. assert. vers. 3. p. 261.*

Respondent quidam, non ibi negare Papam parentum consensum in nuptiis liberorum ab initio contrahendis necessarium esse, sed dicere matrimonium jam à raptore & abducente contractum, non debere resolvi, maxime concubitu subsequuto, licet parentes ab initio reclamarint. Conjugium enim absque parentum consensu initum firmatur per copulam supervenientem, præsertim *jure Canon. c. veniens 15. extra de sponsalibus, c. per duas extra de condit. appof.* Casus itaque *d. c. cum causa* hic erit: Quidam miles abduxit virginem consentientem in matrimonio, parentibus reclamantibus & postea eam cognovit. Quæritur an hic sit raptus, & an istud matrimonium sit rescindendum. Papa Lucius negat. Raptam non videri. 1. Quia raptor habuerit mulieris consensum. 2. Prius eam desponsavit, quam cognovit. 3. Quia raptus ille non videtur quidem esse sine dolo, ab eo tamen sinelevissimâ & injustâ causâ excusat raptorem, licet autem parentes reclamarint, id tamen non operatur ut conjugia bene

benè concordantia contra utilitatem publicam dissolvantur. Ad-
eoq; Pontifici Lucio dura visa fuit hujus matrimonii dissolutio pro-
pter concubiticum qui intervenerat,

Aliter secundò respondet *Donellus 13. comment. 20. d. c. 6.* agere
de parentibus qui filiam raptam non habuerunt in potestate.

Aliter tercio *Oldendorpius Claf. 4. act. 26. & Duarenus c. 2. solu-
to matrimonio qui d. c. 6.* Summæ impietatis & iniquitatis arguunt &
damnant, quibus novissimè accedit *Cypraus de sponsal. §. 6. p. 181.* ubi
ait mihi satis æqua non videtur d. constit. *in c. contraxit*, quamvis ali-
quam præ se ferat humanitatem.

Aliter deniqve quartò nonnulli censent parentes ibi non con-
tradixisse conjugii, sed tantum raptui & abductioni secundum tit. qui
non de nuptiarum firmitate, sed de raptu agit, quæ interpretatio
mihi præ aliis valde placet, casus hic est quod in nuptiis quidem con-
sensus patris adfuit, in raptu autem defuerit, nam in *d. c. 6.* nihil agi-
tur, sed tantum de raptu. Hic verus raptus ratione puellæ commif-
sus non dicitur, quia antea fuit desponsata, & tunc pater consensit:
ratione verò patris dicitur rapuisse, quia illò reclamante abduxit.

Objicitur 13. Concilium Tridentinum quod *in cap. 1. de refor-
matione matrimonij sessione 24. Anno 1584. referente Schleidano lib. 20.
de Statu Religionis, quod ita habet:*

Sancta Synodus anathemate condemnat eos, qui exiltimant
matrimonium à filiisfam. sine consensu parentum contractum, irri-
tum esse & parentes infirmare posse.

Dic hic, par in parem non habet imperium *l. Ille à quo 13. §.
tempestivum 4. ff. ad SC. Trebell. l. 4. ff. de recept. arbit.* Respon-
deo 1. Opono huic Concilio Tridentino antiquiora Concilia puta
1. Arelatense *in c. vidua 37. caus. 27. quest. 1.* 2. Toletanum Concil.
hoc sanctum 16. c. 32. q. 2. 3. Meldense *can. si autem 10. caus. 36. qu. 2.*
4. Carthaginense *can. de Raptoribus 3. caus. 36. quest. 1.* itemq; decreta
Evaristi, Leonis, Nicolai, Clementis tertii, Honorii Pontificum; ex
qua collatione apparebit manifesta & quidem sædissima contradictio-
nis implicatio: cui ænigmati non Davus sed Oedipus fuerit adhi-
bendus ut alibi ait *Rennemannus.*

Respondeo 2. Si maximè vitio contradictionis & confusionis hæc Concilia & Decreta obnoxia non essent, contra jus tamen divinum & contra honestas magistratum legitimorum constitutiones nullum robur haberent. Nam Concilia nihil possunt statuere contra jus divinum, sunt enim ad sacram scripturam alligata *Act. c. 15. v. 15.* Omnia siquidem secundum legem & testimonia sunt probanda. *Esaia 8. v. 10. adde Cothmannum vol. 1. respon. 1. à num. 105.* Sed & quæ bonis legibus publicis sunt constituta, quamdiu non adversantur verbo Dei, Pontificum decretis infringi nequeunt cum ex præcepto: *Omnis Anima & sic & ipsi Clerici potestati Politicæ sunt subiecti ad Rom. 13. v. 1. & 2.* Vox itaque *Covarruvia* hic planè est intolerabilis audacter asserentis: Laicos Principes, imò suum Hispaniarum Regem non potuisse legibus cavere ut consensus parentum in nuptiis esset de necessitate flagitandus, & si quas leges hic tulisset, illas nullas esse, cum hoc solius sit Pontificis *Covarruv. part. 2. cap. 3. §. 8. n. 6. & 7.* Adde nonnulla alia contra hoc Concilium Tridentinum apud *Chemnitium parte 2. cap. 12. sessione 24. Heigium part. 1. q. 22. n. 22. ubi numero 23. refert illud in Gallia non esse receptum, sed ab Henrico secundo Rege constitutum fuisse.*

Objicitur 14. In spiritualibus non requiritur patris consensus *cap. fin. §. fin. de judicijs in sexto. Canon. Puella 2. §. si verò caus. 20. q. 2. ibi:* Si servire Deo elegerit, non est potestas parentibus prohibendi, sed matrimonium est res spiritualis, *cap. debitum §. extra de bygamis non ordinandis cap. fin. extra de secundis Nuptiis.* Imò sacramentum esse dicitur expressè *Lancellotto in Instit. Jur. Can. lib. 2. tit. 9. §. & meritò.*

Respondeo primò in genere. In spiritualibus sequi debemus Canones, modò non pugnent cum honestate & utilitate publicâ, vel legibus divinis, si enim parentes impia imperent, tum in spiritualibus patria potestas non attenditur, quia verbum Dei, ac salus publica præferenda. Consensus autem parentum in matrimonio adhibendo non est iniquus, sed maximè verbo Dei consentaneus neque utilitati publicæ contrarius. 2. Resp. specialius: Quod dicitur in spiritualibus non est attendenda voluntas parentum: id accipiendum de illo quod ad Ecclesiæ administrationem & jus publicum pertinet, & ita

433

& ita si in his patria potestas nobis aliquo modo esset impedimento : non autem de jure patris œconomico & privato, ut in matrimoniali causa ubi nullum est impedimentum. Quocirca non obstat *d. cap. finale. §. finalis. de judiciis in sexto.* Ibi enim illud tantum traditur, quod filius familias, licet personam legitimam standi in judicio non habet, si tamen causas spirituales i. e. ad Ecclesiam, decimas & res spirituales pertinentes defendat *cap. literas 2. extra de juramento calumnie,* tum patris assensum non requirere debeat. Inde verò nulla generalis regula extrui potest quoad omnia quæ inter spiritualia referuntur: tum illud in favorem Ecclesiæ tantum sit constitutum, ut & hoc quod juramentum calumniæ in his causis non præstetur *d. cap. literas 2.* Inde distinctio hæc elicitor: Patris potestas in causis spiritualibus non attenditur, scil. quando patris non admodum interest, sed Ecclesiæ potius, reddituum Ecclesiasticorum, decimarum &c. secus si patris plurimum interest ut in elocandis liberis, ubi multis nominibus vertitur interesse patris i. ad familiæ dignitatem *l. 3. §. 5. ff. de honor. possessione contra tabulas.* 2. Propter dotem, donationem propter nuptias, alimenta *l. 20. §. 2. ff. fam. hercisc. l. fin. C. de dotis promissione.* 3. Ne contemptus ejus interveniat *argumento l. 3. C. ne filius pro patre. Vid. lib. 7. miscella. cap. 29. n. 5. Corasii.*

Non obstat *can. puella 2. §. si verò caus. 20. q. 2.* nam illud speciale est favore religionis & vitæ sanctimonialis. Idq; probatur etiam jure civili: & quidem non tantum ex illo generali axioma quod summa sit ratio quæ facit pro religione *l. sunt persone 43. in fin. ff. de religiosis & sumpt. funerum:* Sed & specialiter ex *l. Deo nobis 56. §. 1. & 2. C. de Episcopis & Clericis.* Nam in *d. §. 1.* Imperator dicit se hæc per correctionem introducere: quo testatur olim filium familias neq; nuptias contrahere, sine patris consensu potuisse neq; monasterium ingredi. Id autem in solo ingressu monasterii corrigit, ergo in matrimonio vult servari jus vetus. Quocirca & in *§. 2.* id legis suæ beneficium appellat, unde satis constat, jus illud singulare esse, singulariq; ratione introductum. Idq; & jure Canonico obtinet *d. can. puella §. si verò.* Insuper ratio diversitatis inter religionem & nuptias est manifesta Religio quam filius eligit, semper videtur ac præsumitur justa ac sancta: in nuptiis sæpè indigni indignaq; incon-

inconsulto patre eliguntur à liberis, præsertim à filiabus quæ etiam
adversus propria solent laborare commoda. *l. si pater 4. C. de sponsali-*
bus. Non obstat *5. d. cap. debitum 5. extra de bigamis &c.* Resp.
Distingvendum inter matrimonium initiatum & consummatum.
Nam Canonistæ communiter tum demum matrimonium vocant
rem spiritualement, quando carnali cohabitatione est consummatum
d. cap. debitum 5. At verò nos quærimus de matrimonio non con-
summato sed contrahendo: Quod si jam consummatum sit tum
propter utilitatem publicam amplius rescindi non debet: illud ta-
men manet, antea patriam potestatem & legis præceptum læsum esse.
Non obstat *cap. finale de secundis nuptiis.* Quia ibi nihil de sacramen-
to, nihil de re spirituali: Denique sextò sciendum quod matrimo-
nium non sit sacramentum: ratio est quia non confert aliquam gra-
tiam: commune etiam est Ethnicis & à Christiana religione alienis:
sed est res planè Politica, licet à Deo instituta, sicut & Magistratus *ad*
Rom. 13. Monnerus de matrim. part. 3. cap. 2.

Non obstat *15.* Distinctio communis Canonistarum: Consen-
sum parentum non esse de necessitate, sed tantum de honestate i. e.
honoris & quasi dicis gratia requiri, *argumento legis non omne 144. de*
Reg. 7.

Resp. 1. Distinctio hæc, *Rennemanno alibi teste,* est insipida.
Nec quicquam facit *l. 144.* Nam licitum ibidem, quod opponitur
honesto, est illud tantum quod neque legibus neque moribus Civita-
tis est prohibitum: quod cum liceat, non tamen semper est hone-
stum. E. C. si quis Concubinam habeat, jure Civili, vel si mulier
vulgo quæstum faciat &c. hæc legibus quidem prohibita non sunt, &
licet: neutriquam tamen sunt honesta *l. probrum 42. ff. d. V. S.* Sed
liberis parentum potestati subjectis, neglecta ipsorum autoritate, nu-
ptias adornare, legibus non tantum civilibus supra citatis, sed etiam
jure Canonico textibus supra adductis graviter est interdictum, ideo
hoc nostrum exemplum *ad d. l. 144. d. R. 7.* non quadrat.

Resp. 2. Hoc ipso quod fatentur quidem interpretes hone-
stum esse, ut adhibeatur consensus parentum, non animadvertere vi-
dentur, se statuere necessitatem, siquidem & honestatis necessitas est
quædam

quædam necessitatis species. Et quæ major potest esse necessitas, quam ea, quæ jure divino firmatur.

3. Videtur hoc distinctionis hujus medium inter honestatem & necessitatem à Covarruvia & aliis Canonistis suæ ab illo ipso jure Canonico diffensioni sanandæ causâ adhibitum fuisse. At verò relinqvenda est hæc contradictio: Nemo enim non videt jus Pontificum frena laxare indomitæ libidini, legum ac obsequiorum, quæ parentibus præstanda, nexum dissolvere, parentes illudendi causam præbere, repagula inobedienciæ aperire, latam nequitiæ viam sternere ut eleganter loquitur *Justus Mejerus in Collegio Argentor.*

Inprimis annotandus & huc referendus est locus apud *Mollerum lib. 1. semest. cap. 47. n. 12. & 13.* qui sic bellè & eleganter ait: Mihi quidem Canonistæ dum in contrahendis matrimoniis honestatem, cujus præ aliis Studiosi videri volunt, & esse merito debebant, à necessitate sejungunt, non satis memores videntur esse ejus, quod dicitur, & quidem verissimè: Id demum nos posse, quod honestè possumus *l. filius 15. ff. de condit. Institutionum.* E. alterutrum concedendum; aut secundum canones etiam liberos absque consensu parentum matrimonia contrahere non posse, cum honestè non possint, ut ipsimet fatentur: aut canones si contrarium statuunt, ut illi volunt, honestos non esse.

Tandem 16. non obstat distinctio quorundam inter canones antiquos & novos: quam imprimis defendit *Sutorius lib. 2. disputat. p. 166. ubi ait:* ira dilucidè hoc caveri in Pontificum decretis, maxime recentioribus. Et addit ibid. qui aliter sentiunt, tenebras soli offundere videntur. Nam omnes unam & eandem habent auctoritatem quatenus in corpore Canonico reperiuntur. Placet igitur magis antiquos & recentiores canones invicem conciliare, ut supra, prout opinor factum est, quam inter eos dissonantiam statuere. Quod & sentit *Heigius part. 1. quest. 22. n. 21. ubi ait:* recentiores canones commodiore interpretatione facilè declinare possumus. Concludamus ergo cum *Chassaneo:* Mundum & cælum & totam Mundi machinam literatorum contra nuptias absque parentum consensu initas clamare in *Catalogo gloria mundi part. ubi consider. 35.* Hodierno jure, quo in reformatis nostris Ecclesiis utimur ad jus divinum

D

confor-

conformato, liberi in sponsalibus & matrimoniis contrahendis parentum suorum consensum rite quoque adhibere coguntur. Sic namque Sereniss. Elector Johan Georgius repetit hoc In der Eheordnung de Anno 1625. rub. von Ehegelöbnißsen / ubi ait: Es sollen sich keine Kinder / Söhne oder Töchter / was Alters sie sind / ohne Vorwissen vnd Einwilligung ihrer Eltern / als des Vaters / der Mütter / vnd da die nicht vorhanden / des Groß Vaters vnd der Groß Mutter verloben / vnd wann gleich solches geschehe / soll ein solches Verlöbniß für heimlich gehalten vnd vor vnblindig erkandt / auch die Personen in vnsern Landen nicht getrauet werden.

Doctores pro hac quam hactenus defendi sententia sunt consentientes: *Beust. de matrim. part. 2. cap. 45. Gorbardus in locis Theologicis tom. 7. à lb. 57. usque ad 86. Schultetus practicarum questio 71. n. 2. & seqq. part. 2. Arniseus de jure Connubiorum cap. 3. sect. 10. num. 16. & seqq. Heigius part. 1. quest. 22. à num. 17. Mollerus lib. 1. semest. cap. 47. Grave. ad Gailium lib. 2. Conclus. 95. consid. 1. Duarenus ad tit. soluto matrimonio cap. 2. Rub. quomodo nuptie contrahantur. Besold. Polit. lib. 1. cap. 10. §. 5. n. 38. Reusnerus lib. 1. decis. 2. num. 8. & seqq. Monnerus de matrimonio part. 3. cap. 1. & seqq.*

Dissentiunt Dd. 1. distinguentes inter canones veteres & recentiores, ita ut recentiores non requirant consensum antiquiores verò concordent juris civilis sanctioni ita *Wesemb. in h. t. n. 4. Rittershusius hoc tractatu part. 1. cap. 2. §. sed ut ad jus v. 5. quod si omnino p. 39.*

Dissentiunt Dd. quidam 2. & parentum consensum in nuptiis liberorum ex jure Canonico non de necessitate, sed tantum de honestate requirunt, *Schneid. Inst. de nuptiis. Hottomannus illustrium quest. 9. ubi exploratissimum esse dicit, jure canonico non exigi consensum patris, requiritur de honestate, non necessitate Gail. 2. Observ. 95. n. 5. Covarruv. in Epitome de matrimonio part. 2. cap. 3. §. 8. n. 1. & 2. Gregorius Tholosanus in partitio: juris Canon. lib. 3. tit. de matrim. 21. c. 3. Canisius in summa juris canonici lib. 2. tit. 10. §. de consensu & in differentiis utriusque juris different. 38.*

Rosbach.

277
Rosbach. hoc tract. lib. 1. tit. 4. n. 5. Gobausen. in periculis Aca-
demicis pericl. 6. quest. 35. & 36. Plures Dd. citantur ab Arniseo de Ju-
re Connubio cap. 3. n. 13. & 14.

Dissentiunt 3. qui affirmant jura civilia quoad matrimonium
hodie penitus esse abrogata, Phanucius de Phanucius tractatu de
dote verbo per mortem num. 35. Cum his convenire 4. vi-
dentur ii qui statuunt filiumfam. absque patris consensu hodie
matrimonium contrahere posse, idque certi juris ac plane indubita-
ti esse ex Concilio Tridentino Fachinaus lib. 3. controvers. 44. Meno-
chius lib. 4. presumpt. 189. num. 79. & in arbitrariis lib. 2. cas. 453. num.
87. Cavallus in Practicis questionibus communibus contra communes
quest. 5. num. 2. & sequenti. Et eò inclinare etiam videtur Bac-
chovius ad Treutl. vol. 2. disput. 6. th. 5. vers. unde qua-
ritur, dum ibi Concilium Tridenti-
num allegat.

F I N I S.

Copulat egregie patrum consensus amantes
Quo sine non constat nobile conjugium.
His licet invitis pangant connubia multi,
Hac tamen infelix exitus inde manet.
Leges Divinae, Naturae, Gentium, & omnes
Civiles, Canonum Sanctio honorat eos.
Leges & Canones instar fratrumque sororum
Conspirant, patrum jura valere volunt.

Qui

Qui procul à patriâ veneratur jura parentum,
Ille patris, matris laude beandus erit.
Non malè mi T R E P T O U, præsens tibi questio
cura est,

Dum juvenilis amor desipit, atque furis,
Excutit, egressus patriam, retinatula mentis
Dementatus amans, neve parère cupit.
Felix, qui secum perpendit jura parentum,
Cura patrum gnatis prospicit, ergo pare
Operta dedere patres, Operta digna parabit
Cum patriam repetes, T R E P T O V I A -
N A domus.

Præcipit affectum gnati pater optimus huncce
Primum, consensum dum probat ille patris.

In honorem Præstantissimi D N R E -
SPON D. Confalini svavissimi
hæc Joâs deproveravit

Christianus Woldenbergius
Phil. J. U. D. & Prof.

quædam necessitatis species. Ex quæ m
quam ea, quæ jure divino firmatur.

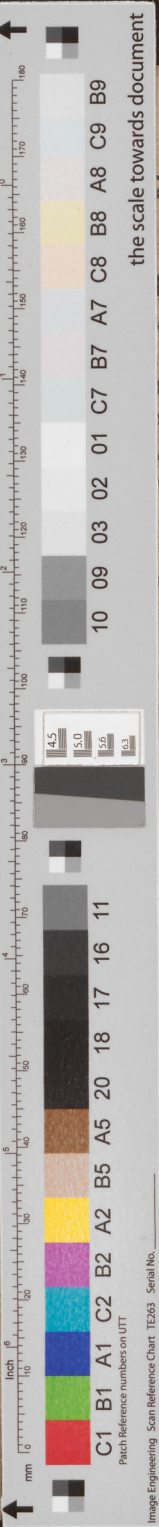
3. Videtur hoc distinctionis hujus
& necessitatem à Covarruvia & aliis Cano
Canonico diffensionis sanandæ causâ adhib
linquenda est hæc contradictio: Nemo e
cum frena laxare indomitæ libidini, legum
rentibus præstanda, nexum dissolvere,
præbere, repagula inobedienciæ aperire, l
re ut eleganter loquitur *Justus Mejerus* in C

Inprimis annotandus & huc referen
rum lib. 1. semest. cap. 47. n. 12. & 13. qui t
Mihi quidem Canonistæ dum in contrahen
tem, cujus præ aliis Studiosi videri volunt,
necessitate se jungunt, non satis memore
dicitur, & quidem verissimè: Id demum
possumus *l. filius 15. ff. de condit. Institutionu*
dendum; aut secundum canones etiam l
rentum matrimonia contrahere non posse
ut ipsimet fateantur: aut canones si contrah
honestos non esse.

Tandem 16. non obstat distinctio
antiquos & novos: quam inprimis defen
p. 166. ubi ait: ita dilucide hoc caveri in P
mè recentioribus. Et addit ibid. qui alie
offundere videntur. Nam omnes unam d
tatem quatenus in corpore Canonico re
magis antiquos & recentiores canones inv
prout opinor factum est, quam inter ec
Quod & sentit *Heigius part. 1. quest. 22. n.*
canones commodiore interpretatione f
Concludamus ergo cum *Chassaneo:* Mu
Mundi machinam literatorum contra nup
sensu initas clamare in *Catologo gloria munda*
dierno jure, quo in reformatis nostris Eccle

D

the scale towards document

necessitas,
honestatem
lo ipso jure
At verò re-
jus Pontifi-
m, quæ pa-
andi causam
viam sterne-
r.
apud Molle-
ganter ait:
iis honesta-
debebant, à
ejus, quod
od honestè
rum conce-
onsensu pa-
non possint,
illi volunt,
ter canones
2. disputat.
etis, maxi-
nebras soli
ent authori-
lacet igitur
e, ut supra,
n statuere.
recentiores
possumus.
m & totam
entum con-
sider. 35. Ho-
us divinum
confor-